

Eto, stigismo i do kraja "Triglavskog dnevnika". U ovom nastavku pratimo navikavanje naših junaka na "normalan" život, njihova skitanja po Ljubljani i Zagrebu, te Johnov povratak u Split i neizbježan zaključak (sređivanje misli)...

Subota, 27.07.2002.

Ustajemo oko 4:30. Brzo skačemo na noge junačke, i doručujemo. Nisam spomenuo jučer pripremljenu paštetu od tunjevine, koja je odležala noć na hladnom da se stope okusi? Hmm, ala smo navalili. To je bilo nešto, moram priznati. Dobro nas je, bome, i nasitila! Popili zadnje zalihe Mosorskog čaja, spremili se i pravac bus. Dalje više i nema neke velike avanture za opisivati, što da vam pričam. Dohvatili bus, njime se dovezli do Ljubljane. Prošetali po Ljubljani, obišli dva-tri dućana, Davor je pokupio neki povrat DDV-a od prije mjesec dana, kupili smo neke sitnice... Eeee, ali, onda je nemir proradio u meni, kad sam ušao u "Annapurnu" Joj. Vidio sam The kuhalo! Ajjjjme! Opet mi vrag ne da mira, ali moram priznati da mi je Davor cijelo vrijeme sa velikim interesom virio preko ramena dok ga je tip na prodajnom pultu sastavljao i pokazivao mi neke njegove finese i tehnička rješenja. Ni on sam (Davor, mislim) nije tako skoro došao sebi kad je vidio *koliko* je to opako dobro napravljeno! Izdangubili smo još malo vremena po Ljubljani dok smo dočekali vlak za Zagreb, marendali odličan burek (trebam li spominjati da smo pili še pa še, jedan iza bureka, a drugi u vlaku?), malo privilegiji na travi ispred Kolodvora... Konačno (ne bi da smo jedva dočekali) – evo nas i u Zagrebu. Vlak, pa tramvaj, pa – pravac Trešnjevka. Davorovi roditelji se spremaju na neki put, ali zatekli smo ih doma. Neka, bolje. Što bi se mimoilazili, drago mi je da sam ih barem stigao pozdraviti. "Joj, kako je Ivan fino preplanuo!" Je, mo'š mislit! ;-)) Nije to od sunca... ;-)) Lako se njima sa mnom rugati! ;-)) Davor zato ima što pokazati! Izgleda kao austrijska zastava. U licu ne toliko crven, koliko preplanuo, trbuh i nadlaktice "nobles" bijeli, a podlaktice opet crvene. Kad skine majicu, treba vam vremena da skužite da je išta napravio, koliki je to kontrast! ;-)) Austrijanac jedan! I to fetivi, domoljub! ;))) Napravili smo još par portreta da se vide višednevne (višetjedne?) bradurine, a i trebalo je

potrošiti film, da ga razvijem odmah u Splitu. Nestrpljiv sam, priznajem. Još ćemo se malo motati po kući, a onda idemo spavati. Sutra ujutro je još jedan neobavezan dan, a onda opet stara kolotečina. Ne mogu ni sam vjerovati da ležim na kauču i blesim u TV i to u neki dosadan film. Pih, takvog provoda.

Nedjelja, 28.07.2002.

E, i to je to. Još jedno mučno buđenje. Naravno, lijeni Dalmoš se opet sat i pol izležava i ništa ne radi, a marljivi, organizirani i civilizirani Zagrepčanin spava! Nije se ni toliko kasno probudio, ruku na srce, koliko sam se ja rano probudio, pa mi malo dosadilo čekati. A baš mi se nigdje ne žuri. Ustajemo, i mislimo se što ćemo jutros. Kava s Makom je propala, definitivno, i to mi je žao. To je jedan divan i zanimljiv čovjek, uvijek je ugodno s njim pročavrljati uz kavu, a nisam ni sam često imao priliku za to. Davoru sam dosta toga o Maku ispričao, i žao mi je što ga (ovaj put) nije stigao upoznati. No, to smo pokušali nadoknaditi kolačima s makom u Radićevoj. Bome, dooobar! Nema što, odličan. Nisam lud za kolačima s makom, ali ovo je nešto posebno! Preporuka, svakako! Dogovorio sam još jednu malu HRB-kavicu, sa Vladom i Sunčanom. Našli smo se s njima u Tkalčićevoj, naišao je još i Ico, jedno novo lice koje u prošlu subotu nisam imao sreće upoznati. Neka, jedan više. Jedan po jedan... Još smo Davor i ja prošetali prema busnom kolodvoru, meni se nekako ne žuri doma i ne ide mi se tramvajem. Putem još pokoja slika (i jedan od mojih boljih portreta, bravo Davore). Napokon, eto nas i na autobusnom kolodvoru. Joj, baš bih nešto izmislio, ne ide mi se još doma. A da odem onim vlakom večeras, ha? Ne, nema smisla produživati agoniju. Nema ni smisla biti tužan. Fista (jedan stari splitski izviđač) je uvijek govorio da sa logora *treba* otići tužan, jer jedino tako logor ostaje u lijepoj uspomeni. I treba otići kad je najljepše. I dobro je govorio. A ne produžiti još samo par dana, pa otići mrtav-hladan. Onda pojma nisam imao koliko je Fista bio u pravu. Sad znam. Znam, doduše, već dugo, ali *onda* nisam znao. Tek sam se dosta kasnije opet sjetio te njegove izreke. I nema smisla biti tužan kako je gotovo, bolje je biti sretan kako nam je bilo lijepo. Ali, ne piše nam se baš svijetla budućnost, barem po pitanju zajedničkog planinarenja. Možda tako i treba biti, rijetko voće je najvrednije. Slično je i sa sezonskim voćem. Možda nije slučajno da nema jagoda usred zime... Još ćemo se mi vidjeti, vjerujem. Ako ništa drugo, ostajemo prijatelji preko maila, to nam teško neki životni planovi mogu poremetiti, barem kako sad stvari stoje. Kilometri nisu problem za mail, ma gdje mi

dvojica bili. Još ćemo se mi vidjeti, i družiti, a dotad – sretno ti bilo, prijatelju! I piši mi... Ovakve mi se teme motaju po glavi dok se truckam busom prema Splitu. Uglavnom sa pozitivnim predznakom, dovoljno sam racionalno objasnio zašto ništa drugo nema smisla. Bilo nam je predivno, i *to* treba pamtiti. Malo sam strepio od ovog, bojao sam se da ne bih previše očekivao (kao, drugi Žužumberk), a onda sam prestao

išta

očekivati. Znao sam da će nam biti lijepo, i nisam strepio od nikakvih rezultata. Najgore je organizirati zabavu sa imperativom dobrog provoda. Najbolje je ne očekivati puno (uopće se ne opterećivati), onda se dogode najbolji provodi. Žužumberk i Triglav su pravi primjeri toga. Do neke druge prilike, tko zna kad i tko zna gdje. Znam samo

kako

. Na

naš

način. U to ne sumnjam.

Tekst: Ivan Bućan - John